

Hvad angår lovkontorets betænkelighed ved at stille ændringsforslag »uden det fornødne præcise kendskab til, hvordan uoverensstemmelsen må antages at være opstået«, vil mindretallet blot henvise til, at det ikke er mindretallet, der har forceret behandlingen af forslaget, og at det under alle omstændigheder må være mere betænkeligt at gennemtvinge en afgørelse om tillægsbevillingen, for overskridelsen er gjort op.

Flertallets argument, at statsregnskabet skal forelægges senest 1. juli (grl. § 47), udelukker ingenlunde en udskydelse af vedtagelsen af tillægsbevillingsloven til f. eks. 15. maj, eftersom ingen jo er i tvivl om, hvad der kommer til at stå i den endelige tillægsbevillingslov, bortset fra nogle ganske få konti.

Derved ville folkettinget kunne gøre en tilslutning til et ændringsforslag betinget af, at ministeren for offentlige arbejder – i forbindelse med de igangværende forhandlinger om overenskomster og aftaler – står fast på et krav om drastiske produktivitetsforbedringer på 20–50 pct. i postterminalens forskellige afdelinger som foreslået i den rationaliseringsrapport, der er afgivet af Gudnason-udvalget.

Mindretallet er alvorligt bekymret for, om flertallets afgørelse betyder, at ministeren for offentlige arbejder ikke længere ser nogen politisk nødvendighed i en kraftig opstramning af produktiviteten i postvæsenet.

Det er påfaldende, at tillægsbevillingslovforslaget skal hastes igennem, nogle få uger for de afgørende beslutninger om produktiviteten skal træffes.

Mindretallet ønsker derfor ved at stille nedenstående ændringsforslag om indsættelse af en tekstamærkning at sikre partierne muligheden for at stille betingelser i forbindelse med bevillingen af en ansøgning om den endeligt beregnede overskridelse på P & T. Mindretallet vil i øvrigt nærmere redegøre for sin stilling ved lovforslagets 3. behandling.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag.

Den skodesløshed, som er kendetegnende for skiftende regeringsbudgetforudsigelser sammenholdt med de faktisk afholdte udgifter, er en af de odelæggende giftpile for den danske økonomi. Hvis familieøkonomier byggede på samme skodesløshed, ville det være så godt som umuligt at styre pengepolitikken i Danmark.

Det overforbrug, som tillægsbevillingsloven er udtryk for, er en belastning for det danske samfund – en belastning, der accelererer med en hast, der næsten er ubeskrivelig. Overforbrugsobligationsbehovet er den direkte årsag til det høje danske renteniveau, og tillægsbevillingsloven for 1980 er et tydeligt bevis på en forfejlet økonomisk politik.

Kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne har nu gennem de sidste par år overtaget rollen som underskudspolitikgaranter, efter at skiftevis venstre og det konservative folkeparti i en årrække har fungeret som socialdemokraternes ekko.

Den økonomiske politik, som har haft grundlag i det socialdemokratiske regeringsoplæg, er nu i en fase, hvor det er helt rimeligt at bruge betegnelsen: ude af kontrol.

S-CD-KrF-gruppens underskudsbudget for indeværende finansår blev i januar og februar måned overskredet med mere end 3 mia kr., hvilket vil bevirke, at statsunderskuddet i 1981 når op på 70 mia kr., hvis tendensen holder.

I tillægsbevillingsforslaget for 1980 er det meget tydeligt at læse, at et enkelt ministerium totalt har opgivet at følge med i styrelsernes forvaltning. Trafikminister Knudsen har flere gange i folkettinget og udvalgene tilkendegivet, at han ikke kunne forklare, hvorfor budgetoverskridelserne har fundet sted. P & T's budgetoverskridelser er af en karakter, der burde have fået ministeren til øjeblikkelig at rejse en række tjenestemandssager. Den manglende evne til at udtale sig i aktuelle sager fik imidlertid det resultat, at ministeren lod nåde gå for ret over for de slovede embedsmænd i poststyrelsen, og det indebærer, at overforbrugssagen nu har fået ministerens blå stempel.

Nu er det altså en ministeransvarssag!

Fremskridtspartiet finder, at regeringens stædighedsminister handler i strid med normale lovsagsbehandlinger ved at nægte at stille ændringsforslag til tillægsbevillingsloven. Trafikministeren har senest i svaret på det af finansudvalget stillede spørgsmål af 25. marts 1981